

Za Kogije je zemlja zavesten, živ organizem

LOGON, št. 12, okt. 2022, str. 74–80

Kogiji živijo na severu Kolumbije, ob meji z Venezuelo. Njihova posebnost je, da so na nek način ohranili svojo prvotno kulturo, kot jo je sicer ustvarilo komajda katero drugo avtohtono ljudstvo na tem planetu.

ČE BO OREL LETEL SKUPAJ S KONDORJEM ...

OBSTAJA ZELO STARA PREROKBA: ČE BO OREL LETEL SKUPAJ S KONDORJEM, SE LAHKO V ČLOVEŠTVU PREBUDI NOVA ZAVEST IN OMOGOČENO MU BO OBVLADATI SMRTNE NEVARNOSTI, KI JIH JE SVETU POVZROČIL ORLOV VIŠINSKI LET.

OREL JE SIMBOL ZA RAZVOJ GLAVE, ZA MOŠKO IN ZA NAUK BOGA OČETA, S TEM JE POVEZANA USMERITEV NA TRANSCENDENTNO. IZGUBA NOTRANJE POVEZAVE Z ZEMLJO VODI K TEMU, DA JO LJUDJE IZKORIŠČAJO. KONDOR NASPROTNO TEMU. SIMBOLIZIRA RAZVOJ SRCA, ŽENSKO, NAUK BOGINJE MATERE. Z NJO JE POVEZANA USMERITEV K NAMIŠLJENEMU, K SVETEMU V NOTRANJOSTI ČLOVEKOVEGA SISTEMA IN V NOTRANJOSTI ZEMLJE.

TISOČLETJA STARA MODROST KOGIJEV SE PRIPISUJE »KONDORJU«, NAUKU MATERE BOGINJE, KI POMENI POVEZANOST Z ZEMLJO KOT ŽIVEMU BITJU. V PRIMERJAVI S TEM, TRADICIJA CERKVENEGA KRŠČANSTVA POSTAVLJA V OSPREDJE BOŽANSTVO OČETA, »ORLA« IN PODPIRA RAZVOJ RAZUMA.

MISTERIJI KRŠČANSKE NOTRANJE POTI VODIJO K ENOSTI SRCA IN GLAVE. PRI TEM SE ZDRUŽITA MODROST BOGA OČETA IN BOGINJE MATERE.

INTERVJU, KI SLEDI, NAM POMAGA SPOZNATI DELČEK MODROSTI KONDORJA. VELIKA NALOGA JE V TEM, DA SE OBA TOKOVA MED SEBOJ ZDRUŽITA V LASTNEM BITJU. NA TEJ POTI SE PREBUDIMO V NOVI ZAVESTI. TAKRAT ZEMLJA IN ČLOVEŠTVO DOBITA NOVO PRILOŽNOST. G. F.

Gunter Fridrich se je pogovarjal z Lucasom Buchholzem, avtorjem knjige »Kogi. Wie ein Naturvolk unsere moderne Welt inspiriert« ali »Kogi. Kako avtohtono ljudstvo navdihuje naš sodobni svet«.

G. F. Lucas, prebral sem tvojo knjigo o Kogijih, ki se me je zelo dotaknila. Sam si živel pri njih nekaj mesecev. Lahko poveš, kakšno ljudstvo je to?

L. B. Kogiji so avtohtono ljudstvo, živijo na severu Kolumbije, ob meji z Venezuelo. Skoraj 30.000 jih je. Njihova posebnost je, da so na nek način ohranili svojo prvotno kulturo, kot jo je sicer ustvarilo komajda kakšno drugo avtohtono ljudstvo na tem planetu. To pomeni, da imamo pri njih možnost, da še vedno naletimo na prastaro znanje in prvobitno modrost. Živijo odmaknjeno v gorah. Obdelujejo zemljo tak kot kmetje. Prebivajo v kočah, ki so jih sami postavili. Imajo svojevrstna oblačila in lastno govorico. Še vedno se izogibajo stiku z zunanjim svetom in negujejo duhovnost, ki jo živijo v svojem vsakdanjem življenju.

G. F. V tvoji knjigi se pojavljajo mnoga dobesedna, dolga opravila Kogi modrijanov. Zapisal si, da se ti nauki in spoznanja niso nikoli zapisali. Kako je mogoče, da so se do danes ohranila tako živa?

L. B. To je primer, če se krvne linije in linije modrosti ne prekinejo. Kogiji pravijo, da imajo aktiven spomin na zadnjih 4.000 let, v katerih se je zelo, zelo zavestno prenašala tradicija z učitelja na učenca, in sicer vedno od Mamosa modrijana k na novo izučenemu mamosu. K temu pripomorejo

njihove kulturne praktike, ki omogočajo nadaljevanje tradicije brez pisave. Naj omenimo, da trenutno živimo v obdobju, ko se je to zamajalo zaradi vedno močnejših zunanjih vplivov. Mislim, da je naša naloga, da jih spodbujamo pri tem, da ohranijo svoje navade in še naprej v svoji izvorni deželi živijo kulturo, ki so jo ustvarili.

G. F. Mene se je najbolj dotaknil odnos, ki ga imajo Kogiji do zemlje in posameznih svetov narave.

L. B. Odnos Kogijev do zemlje ima korenine v njihovem celotnem svetovnem nazoru. Za njih je zemlja zavesten, živ organizem, subjektivno bitje. Prav tako različni vidiki zemlje, kot so reke, gore, doline, drevesa, kamni, ogenj, veter... vse do teme. Kogiji so tako kot številna avtohtona ljudstva do dna duše animistična. Izhajajo torej iz poduhovljenosti, stvari so bistvene, žive, subjektivne. In narava ali zemlja z vsemi svojimi vidiki je nekaj, s čimer lahko subjektivno stopim v stik. Tako kot sosed, s katerim se lahko pogovarjam, s katerim lahko vzpostavim pogovor. Lahko zastavljam vprašanja in nanje dobim odgovore. So stvari, ki imajo zemljo rade, in so stvari, ki je ne marajo. Je kot bitje, ampak drugačno. S tem razumevanjem so Kogiji razvili kulturo, ki je na koncu koncev kultura miru in najglobljega spoštovanja do človeških in tudi nečloveških bitij.

G. F. Kako Kogiji razumejo status človeka na zemlji?

L. B. Sebe razumejo kot »varuha srca sveta«, kot pristojne za njim zaupano zemljo. Izhajajo iz tega, da človek na tem planetu ni neke vrste parazit, ampak je pomembno njegovo zavestno soočanje z zemljo. Ta odnos človeka in zemlje je zanje odnos obojestranskega oplojevanja in ustvarjalnosti. Zemlja je v njihovi zavesti z ljudmi v zelo tesni povezavi. Kogiji nalogo človeka vidijo v tem, da zemeljske krogotoke zavestno podpiramo in smo v stiku z njimi, ter da jih ohranjamo v energetskem pretoku. Ko so belci prišli v deželo Kogijev, so se čudili in pravili: »Saj tu ne najdemo nobenih pričevanj preteklosti.« Kogiji so odgovorili: »To, kar so nam zapustili naši predniki z načinom življenja, je povečevanje diverzije, živosti v ekosistemu.«

G. F. Kaj pa Kogiji počno v tem oziru?

L. B. Izvajajo rituale, s katerimi stopijo v stik z bitji narave. To »obojestransko se gledati« naravo in človeka je seme njihove religije in njihove prakse ritualov. Imajo različne rituale, s katerimi znova povezujejo

določene krogotoke. Veliko jih imajo za potek vodotokov. Na primer za dež, ki pada v gorah, teče navzdol v rečnih vodnih tokovih, prispe v morje in tam znova izhlapi. Te krogotoke zelo dobro poznajo in opravljajo določene rituale, ki imajo vedno enakovreden materialen in duhoven vidik. Ne poznajo ločevanja med duhom in materijo, oba upoštevajo enakovredno. Obstajajo rituali za določene živali, za določene rastline, za zelo velike krogotoke, kot so planetarne povezave, toda tudi za manjše danosti, kot je za določen kraj, za določeno rečno dolino. Na vse to se nanaša izobraževanje mamosa, modreca. Več kot 18 let se učijo, na kakšen način so stvari med seboj povezane in kako je potrebno z njimi energetske ravnati.

G. F. V tvoji knjigi na različnih mestih pišeš o Eni misli ali o Enem mišljenju.

L. B. V jeziku Kogi obstaja pojem, ki se imenuje Žigoneši in pomeni Ena misel, Eno mišljenje, v španščini un solo pensamiento. Pravijo, da na koncu koncev obstaja le življenje, ne življenje v množini, tudi če se življenje kaže v različnih oblikah, kot pingvin, drevo, travna bilka, človek ali ptica ali celo kot kamen. Obstaja le življenje, le ena temeljna življenjska sila. Če to razumemo, se tudi pridružimo, da to živost upoštevamo na nov način. Življenje kot tako ni protislovno, to pomeni, ne bojuje se proti samemu sebi. Le umetni sistemi z umetnimi spodbudami, pravili in normami drug drugega zatirajo, ovirajo ali morda celo uničujejo.

Življenje samo vodi k vse večji živosti in videti je zelo različno kot v nekem ekosistemu. Če so v njem mnoge različne vrste, povzroči v naslednjem koraku biodiverziteta še več biodiverzitete. Ustvarja temelje, prostor in ugodna tla, da se razcveti nadaljnje življenje. Temeljni princip Ene misli je, da so vsi udeleženi pri temeljni ideji življenja, in da imajo od tega v enaki meri korist. To ni igra, kjer je vsota nič, temveč igra, kjer je vsota plus in se dobro počutje v enaki meri povečuje za vse.

G. F. Zanimiva se mi zdi tvoja izjava, da so Kogiji mnenja, da je vse, kar potrebujemo za življenje jemljemo od zemlje in njene atmosfere. K temu pripada tudi tema. Za vse, kar vzamemo in porabimo zase, opravimo poravnavo ter vrnemo nekaj v zameno Zemlji.

L. B. Da Misel Enega Življenja jemljejo zelo resno. Zato zanje v življenju tudi ne obstaja hierarhija. Za njih je enako, če jem rastlino ali žival, če sem v isti sapi aktiven ali se postavim v temo. Vedno stopam v stik z življenjem

in nekaj prejmem. Večkrat pravimo, če mi npr. priporočamo vegetarijanstvo in podobno, da lahko preidemo v neko drugo življenje. Kogiji pa pravijo, da ne, da so to morda drugačne oblike, vendar je to natančno isto življenje. Če izkopljem korenje ali lovim divjo svinjo, sprejem življenje, in tega na drug način vrnem na kraj divje svinje ali korenja, tako da na koncu koncev temeljna življenjska sila korenja ali divje svinje ostane ohranjena in se giblje naprej v ciklusu. To enako velja tudi za temo in drugo. Nekaj sprejmemo in nekaj našega vrnemo. To so lahko misli, toda tudi majhni predmeti. Kot na primer, ko Kogiji delajo z majhnimi bombažnimi nitmi, v katere zapakirajo čiste misli. Te miselne energije ponovno, vsakokrat vrnejo življenjskemu področju. Pravijo, da so naše misli in naša človeška zavest hrana za naravo.

G. F. To tudi kaže, kako se lahko razvijamo višje v skupni povezavi eden z drugim. Na kakšen način se Kogiji sprašujejo o smislu? Kaj je za njih smisel življenja?

L. B. To vprašanje je do globine duše vprašanje zahodnega človeka. Nujno nastane le iz povezav, ko se čutijo glede smisla popolnoma izpraznjeni. Če otroka med gradnjo peščenega gradu vprašaš, zakaj gradi peščeni grad, običajno odgovori, da ne razume vprašanja. Peščeni grad je izraz njegove živosti v danem trenutku. In prav to velja tudi za Kogije. Smisel življenja je življenje, živost. Izven življenja ne obstaja ničesar, kar bi lahko dosegli skozi življenje. Življenje je že popolno in vsebuje vse. Vprašanje po smislu življenja se lahko postavi le iz stališča, ki je izven življenja. Za Kogije bi bila to nenavadna misel, tako rekoč gledanje na življenje od zunaj. Takšen kraj za njih ne obstaja.

G. F. V tradiciji Zahoda je to vprašanje nujno. V Genezi lahko razumemo izrek, da Duh lebdi nad vodami življenja.

L. B. Kogiji se ne bi tako izrazili. Je podmena ali perspektiva, ki prihaja iz globokega zavedanja ločenosti. Prav tako je ne najdemo v azijski filozofiji.

G. F. Kaj nam Kogiji svetujejo za naše življenje?

L. B. Svetujejo nam, da znova postavimo živost v središče svojega mišljenja in ravnanja, tako da se ponovno vprašamo: »Kje in kako se kaže živost?« To izkušamo prek občutenja, tudi prek mišljenja in razumevanja, toda ne le kot funkcija medsebojne povezanosti, temveč kot celovito doživljanje. V primeru, da z našim ravnanjem nastane nekaj živosti, lahko

to opazimo. Obstaja čisto preprosta vaja. Na primer, če v roke vzamemo beležko, kjer smo vpisali naslove poznanih ljudi, jih preberemo in ugotovimo, pri katerih občutimo živost. Nato se vprašamo, kje smo si na koncu koncev sami ustvarili veliko od življenja ločenih sistemov, tako kot od Duha, ki lebdi nad vodami življenja. Takšni sistemi niso vezani na izvor energije, temveč se morajo tako rekoč od zunaj vedno na novo oskrbovati z energijo.

Pri nas v Nemčiji obstajajo podjetja, v katerih vedno več delavcev svojo življenjsko energijo »zataknejo«, da ni več pretočna. V teh podjetjih je običajno velik pretok delavcev. Ljudje se zaposlijo v podjetju, na koncu koncev pustijo tam že na pol mrtvi svojo življenjsko energijo in morajo ob priliki ponovno oditi, ker so popolnoma izžeti. Obenem si lahko predstavljamo tudi podjetja, v katerih so zaposleni ljudje, ki se dobro počutijo in tam ostanejo dolga leta. Pri njih obstaja izmenjava, obojestransko hranjenje. Ko živost postavimo v središče, skrbimo sami med seboj za odnose, ki nas hranijo. Prav tako je z naravo.

G. F. Se je tvoje življenje spremenilo zaradi stika s Kogiji?

L. B. Zelo se mi je spremenilo v smislu razmišljanja in na splošno moje biti v svetu. Prav tako moj poklicni vsakdanjik in zasebno življenje. Vse, kar danes počnem, temelji na izkušnji s Kogiji. Tudi moje neprofesionalno vključevanje. Naše društvo »Lebendige Zukunft« (Živa prihodnost), katerega soustanovitelj in soinicijator sem, ima cilj, da prinaša v sodobni svet prvobitno vedenje in da prebudi globoko razumevanje o obstoju nepojmljivega zaklada, ki ga deloma nič več ne prepoznamo ali pa ga pozabljamo, in ki nam prav v današnjem času lahko zelo pomaga.

G. F. Najlepša hvala za pogovor, Lucas.

Lucas Buchholz se je izobraževal na področju raziskovanja miru in konfliktov. Deloval je v mednarodnih organizacijah v Mozambiku, Jordaniji in Pakistanu. Na povabilo Kogi starešine je več mesecev preživel pri tem avtohtonem ljudstvu v Kolumbiji. Danes je dejaven kot svetovalec, govorec, avtor in režiser filmov. Zaposlen je v gospodarstvu ter v družbah pri spreminjanju zavesti. Predava, prireja seminarje, svetuje podjetjem, ki se želijo usposobiti za prihodnost. Želi najti poti in spremembe, ki omogočajo človeku in naravi harmonično ter življenja vredno prihodnost.

Pri njegovih prizadevanjih zavzema pomembno mesto modrost avtohtonih ljudstev.

Avtor knjige: »Kogi, Wie ein Naturvolk unsere moderne Welt inspiriert«; druga izdaja, 2019

Društvo za skupno delo z ljudstvom Kogi: www.lucasbuchholz.com; www.lebendigezukunft.org; En: kogi@lucasbuchholz.com

Zemlja in vsi njeni vidiki so bitja, s katerimi lahko vzpostavimo dialog. Str. 76

Odnos med človekom in zemljo je za Kogije odnos vzajemnega oplajanja in ustvarjalnosti. Str. 77

Naše misli in človeška zavest sta hrana za naravo. Str. 78

I M P U L Z (str. 82)

Razmišljanje o knjigi Kogi, avtorja Lucasa Buchholza

Lucas Buchholz v knjigi »Kogi. Wie ein Naturvolk unsere moderne Welt inspiriert« ponuja bralcu temeljit vpogled v življenje in razumevanje tega avtohtonega ljudstva. Kogiji z jasnim zavedanjem odsevajo vse svoje življenjske procese in jih povezujejo s prazivrom. Svoje mišljenje, ki je hkrati gledanje, čutenje in hotenje, izpeljujejo iz »ene misli«. Na ta način postane mišljenje zavestno sredstvo vitalnih sil da je združeno z naravno magijo, v korist življenjske skupnosti tega ljudstva, narave in zemlje. Po mnenju Kogijev je Zemlja dodeljena energetskei izmenjavi s človekom. Mišljenje, ki ne izhaja iz »prve misli«, je po njihovem stališču »umetno« in škodljivo za človeka, naravo in Zemljo.

Nasprotno temu in v drugi smeri, se je razvijalo življenje in mišljenje v zahodni kulturi! Po zahodnem pramitu (v hebrejski tradiciji) je bil človek izgnan iz raja, ker se je odločil za pot spoznanja in s tem mišljenja. Jedel je iz »drevesa spoznanja (dobrega in zla)«. Medtem ko pri Kogijih ostaja mišljenje, ki je še vedno v skladu s prazivrom in služi celotni naravi, se je v mitu na zahodu ločila od »drevesa življenja«. Dostop do njega zapira

kerubin z ognjenim mečem (1. Mojzes 3,2). To kaže na to, da se drevo življenja, enost z vsem, nahaja na višji valovni dolžini, kot je naša sedanja. V primerjavi s praizvorom je naše mišljenje ohladitev, izstop, oddaljitev od tega, kar premišljujemo.

V grški tradiciji obstaja prastara pripoved, ki se nanaša na mišljenje. Napisal jo je Parmenid, ki s tezami o bitju velja za začetnika ontologije (ontologija kot najbolj temeljna filozofska disciplina seznanja s preučevanjem in analizo najsplošnejše strukture biti in vsega bivajočega. P. s., opomba lektorja).

Pripoved se nahaja v Parmenidovi poučni pesmi »O naravi«. Napisal jo je 500 let pred našim štetjem. Nosi podnapis od videza do biti. Parmenid, voden z božanskim navdihom, se je odpravil k boginji, praizvoru in »zapusti zunanji videz«. Premaga »miselno oviro« (ki nastane z motrenjem zunanjih pojavov), da bi lahko stopil v »prepad« med videzom in bitjo. Njegova pot je potekala »izven poti, po kateri so stopali ljudje«. Ko je prispel k boginji, je Parmenid prišel v stik z naukom o »biti, ki je skupna vsem (bivajočim)«. Se skriva v tem podobnost s »prvo mislijo« Kogijev, v kateri zasije enost vsega življenja? Parmenid je oznanjal nauk o negiblivi biti in razlagal, da bi se pravo razmišljanje moralo navezovati na ta praizvor. Je prispel do »drevesa življenja«? Kakorkoli že, bila je »vožnja« pogumnega posameznika. Na zahodni poti gre za to, da se doseže individualnost. Parmenid pokaže, da mora biti temelj za to božansko v nas.

Vendar so le nekateri sledili njegovi poti. Sokrat je videl praizvor v notranjosti, o kateri je govoril Daimonion. Kristus je tistim, ki so mu sledili, s silnim impulzom odprl vrata v notranjo sobano. Pogumnega romarja je vodil k božjemu »jaz sem« v lastni globini. Pavel govori o »Kristusu v meni« (Gal., 2,20). Pri Kogijih je božansko (bržkone) skupna navzočnost (morda v svetlih skupnih sanjah). Nasprotno se mora kot nekaj izgubljenega na zahodu individualno in zavestno na novo doseči.

V renesansi se je v tem smislu pojavil nov, velik impulz. Ficino je leta 1463 v latinščino prevedel »Corpus Hermeticum« ter ga tako ustvarili bolj dostopnega za množice. Tako kot je zapisano na različnih mestih v Corpus Hermeticum se je človek lahko na novo prepoznal kot smrten in istočasno nesmrten. Znal je postati Homo Univerzalis, univerzalno združeno z individualnim.

Vendar se je večina ljudi odločila za nadaljnje oddaljevanje od praznizora in s tem od notranjega sebstva. To se je zgodilo na podlagi razmišljanja, ki se je razvijalo na zunanji strani stvari in predvsem na konkretnem v naravi. Duševno področje Zemlje, narave in tudi duševna globina lastnega bitja je tako rekoč izginila v megli. V sredino zavesti se je postavila materija ali zunanja stran. Kot posledica tega je sledilo nastajanje jaza. Jaz, kot ga poznamo danes, pripada zunanosti. Temelji na izstopu iz naše sredine. Kogiji pravijo, da je to »umetno«, ker se ne napaja več iz vitalne sile praznizora.

Danes, v času visoko razvite znanosti, se nahajamo v neki vrsti »ravnine« zavesti. Prevladujoča znanstvena naravnost, v celoti določa znanstveno razmišljanje in želi z njim razložiti tudi človekove duševne procese. Smisel življenja se je s tem izgubil. Smo le rezultat naključne igre delčkov materije. V tem bivanju, kjer ni več znanja o lastnih koreninah, zboleva vse več ljudi. Obenem se je individualnost močno kultivirala, vendar le v »umetno« podobo jaza, ki ni zasidran v globini in se z gibanjem množice vedno na novo spreminja.

Obenem se v današnjem času duhovna svetloba znova spušča in nas kliče naš praznizor. Znova dobivamo pogum, da odidemo k praznizoru. Pri mnogih se oglašča resnično sebstvo. Lahko sprejemamo notranjo boginjo, notranjega boga. Lahko se osvobajamo od moči medijev, ki nas odtujujejo od nas samih. Dokler ne prispemo do lastnih notranjih vrat, nam pri tem pomagajo somišljeniki. Skozi ta vrata mora stopiti vsak sam.

Kogiji živijo kot skupnost v krogu praznizora. Njihovo življenje je ogroženo zaradi nas, ki živimo v sodobnem svetu. Zato nas močno opominjajo, da se vrnemo na pot k duhovni sredini, na našo pot. Kot »izgubljeni sinovi« nosimo s seboj visoko dobrino, ki je pomembna za vse, ki so ostali doma, in varovali hišo, ki je individualizirana božja svetloba. V primeru, da se v nas prebudi, se lahko povsod zavestno soočamo z njo in pomnožimo njeno delovanje za blagor ljudi, narave in zemlje. Čas je, da stopimo na pot domov.

G. F.